

Sygn. akt: II AKa 528/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski
Sędziowie	SSA Grzegorz Wątroba (spr.) SSA Rafał Doros
Protokolant	Marta Jodłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lublińcu Magdaleny Sawickiej

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2023 r. sprawy

M. K.(K.) s. J. i D., ur. (...) w L.

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 września 2022 roku,

sygn. akt II K 169/21

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zwalnia oskarżonego M. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Rafał Doros SSA Gwidon Jaworski SSA Grzegorz Wątroba

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 528/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 września 2022r. sygn. II K 169/21

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut obrazy prawa procesowego</p> <p>tj. art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. (pkt I apelacji)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy, postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy i staranny, a dodatkowo nie zawiera braków ani luk tego rodzaju, które wymagałyby uzupełnienia lub ponownego przeprowadzenia wszystkich lub części dowodów. Sąd I instancji bowiem wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Na ich podstawie</p>		

poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego M. K. w zakresie każdego z przypisanych mu czynów. Sąd ten nie tylko prawidłowo ustalił istotne okoliczności popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu, ale także w pisemnych motywach prawidłowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonując trafnej jego oceny, która całkowicie mieści się w rygorach wynikających z art. 7 k.p.k. Sąd meriti wskazał przy tym, na jakich dowodach oparł swe ustalenia, a także, które dowody i z jakich przyczyn zakwestionował, a wywody przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, znajdują pełną aprobatę Sądu odwoławczego. Sąd meriti dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień M. K. uczynił to w powiązaniu z treścią innych zgromadzonych w sprawie dowodów. W tożsamy sposób dokonał również analizy i oceny wyjaśnień współoskarżonych Ł. Ś. i M. G., a także zeznań świadków J. K. i A. G., a także zasadniczej części zeznań R. S., jak też innych zgromadzonych w sprawie dowodów, której to oceny, skarżący nie zdołał skutecznie zakwestionować.

Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w sposób skrupulatny i prawidłowy, a zebrany materiał dowodowy uznać należy za pełny i wyczerpujący. W ocenie Sądu Apelacyjnego, rzetelnie zebrany w sprawie przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest kompletny i uprawniał do wydania decyzji merytorycznej, albowiem w sposób wystarczający Sąd ten wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, co przeczy sugestii obrońcy

o naruszeniu przepisu art. 366 § 1 k.p.k. Stąd też nie było konieczności uzupełnienia zebranego materiału dowodowego.

Sąd I instancji nie naruszył też przepisu art. 167 k.p.k., albowiem w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe przeprowadził rzetelnie i słusznie uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do sprawiedliwego wyrokowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r. sygn. II KK 466/18). Uprawnienie do przeprowadzania dowodów z urzędu (art. 167 k.p.k.) w zestawieniu z ciążącym na przewodniczącym obowiązkiem baczenia, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy (art. 366 § 1 k.p.k.) w żadnej mierze nie oznacza bowiem obowiązku przeprowadzania wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. Nie był zasadny też

W toku kontroli instancyjnej Sąd odwoławczy stwierdził więc, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i należyte wnikliwy, wykorzystując właściwie wszystkie możliwości dowodowe, by ustalić fakty istotne dla rozstrzygnięcia, zarówno w kwestii winy jak i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu oraz jego odpowiedzialności karnej. W tym zakresie nie sposób postawić Sądowi I instancji jakichkolwiek zarzutów.

Reasumując, nietrafny okazał się postawiony w apelacji zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą „zarzut obraży art. 7

k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy apelujący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasadę logicznego rozumowania oraz nie uwzględnił przy ocenie materiału dowodowego wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego" (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa 159/13). W tym kontekście wskazania wymaga, iż Sąd meriti przeprowadził szczegółową analizę wyjaśnień oskarżonego oraz pozostałych współoskarżonych, a także zeznań świadków przesłuchanych w niniejszej w sprawie. Tym samym twierdzenia przedstawione w apelacji należało potraktować wyłącznie jako przejaw polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zebranych w sprawie dowodów z przyczyn wskazanych wyżej. Dokonana przez ten Sąd ocena dowodów nie nosi jakichkolwiek znamion czy okoliczności wskazujących na dowolność dokonanych ocen. Prowadzi to zaś do jednoznacznego ustalenia, że ocena ta znajduje się w pełni pod ochroną art. 7 k.p.k. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy znajdują pełne oparcie w treści dowodów prawidłowo ocenionych przez tenże Sąd jako wiarygodne. Nie są to więc ustalenia dowolne, nie mające oparcia w materiale dowodowym. Jest wprost przeciwnie. W ocenie Sądu ad quem, Sąd pierwszej instancji dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na uznanie zawinionego sprawstwa oskarżonego M. K. odnośnie

każdego z przypisanych mu przestępstw. Szczególnie, że Sąd Okręgowy rzetelnie ustalił również wysokość szkody oraz okoliczności, które uprawniały do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych.

Nietrafny jest przy tym również podniesiony w uzasadnieniu apelacji obrońcy zarzut dopuszczenia się przez Sąd I instancji obrazy przepisu art. 410 k.p.k., gdyż zasada wyrażona w art. 410 k.p.k., iż podstawę każdego orzeczenia, a w tym wyroku, stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, nakłada na Sąd obowiązek uwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu tych okoliczności. Sąd ferując wyrok nie może wydać go na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc tych, które tezę oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają. Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może doprowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Sąd odwoławczy w szczególności sprawdza, czy przekonanie Sądu I instancji wysnute zostało z wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.) i czy przy ocenie dowodów uwzględnione zostały wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz czy rozumowanie Sądu I instancji jest rozumowaniem poprawnym pod względem logicznym, a więc czy nie zawiera sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności, a w razie nierozstrzygnięcia

przez Sąd I instancji określonych kwestii z powodu nie dających się usunąć wątpliwości - czy istniały realne możliwości ich usunięcia i rozstrzygnięcia poprzez przeprowadzenie innych dowodów, prawidłową ocenę dowodów już przeprowadzonych, lub też w drodze logicznego rozumowania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1979 r., sygn. I KR 140/79).

Tak właśnie uczynił w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, co nie tylko umożliwia kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku, ale też upoważnia do stwierdzenia, iż został on wydany w oparciu o całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, a przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia ocena dowodów, ma wszechstronny charakter, prowadząc do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Skarżący wyrok obrońca nie wykazał zresztą w wystarczającym stopniu w swej apelacji, naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 410 k.p.k.

Należy bowiem w tym miejscu zdecydowanie podkreślić, że nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Do takiego naruszenia doszłoby tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego. Jednakże przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę

ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli Sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013r. sygn. II KK 223.13). Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez Sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, co tyczy się przecież również poszczególnych dowodów z wyjaśnień lub zeznań, nawet jeśli dotyczą tego samego źródła dowodowego, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie Sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Stąd też słusznie Sąd Okręgowy oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach współoskarżonego Ł. Ś., a także częściowych wyjaśnieniach M. G. i oskarżonego M. K. w zakresie, w jakim korespondowały z pozostałymi dowodami i dawały sądowi absolutne przekonanie o winie i sprawstwie oskarżonego. Swoje stanowisko i podjęte rozstrzygnięcia Sąd meriti bowiem dokładnie przedstawił oraz przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., albowiem sporządzone przez Sąd Okręgowy uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób należyty wyjaśnia podstawy faktyczne orzeczenia wskazując, na fakty i okoliczności, które zostały udowodnione oraz określa - szczegółowo je opisując - dowody, na których oparto przedmiotowe ustalenia, a także wymienia dowody, którym odmówiono waloru wiarygodności, podając powody, które legły u podstaw powyższego. W tej sytuacji argumenty skarżącego

uszczegółowione w uzasadnieniu apelacji nie zasługiwały na aprobatę w toku kontroli instancyjnej i stanowiły raczej wyraz polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Niezasadny był także wskazany przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k, albowiem z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd meriti nie miał żadnych takich wątpliwości, których rozstrzygnięcie wymagałoby zastosowania reguły przewidzianej w art. 5 § 2 k.p.k., co czyni chybionym zarzut skarżącego, gdyż w realiach niniejszej sprawy nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych. A skoro Sąd meriti nie naprowadził na takie wątpliwości, co znajduje aprobatę Sądu odwoławczego, sformułowany w tym zakresie zarzut obrońcy oskarżonego M. K. nie był zasadny, gdyż dokonanie przez Sąd I instancji stanowczych ustaleń, co do okoliczności i sprawstwa czynu, który został oskarżonemu przypisany, do czego na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd meriti był uprawniony, wyklucza możliwość obrazy art. 5 § 2 k.p.k. - bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2005 r., sygn. V KK 72/03). Zresztą skarżący nie wykazał, jakie to wątpliwości miał Sąd I instancji, a nie obrońca lub oskarżony, które zostały w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięte na niekorzyść M. K..

Natomiast przepis art. 424 § 1 i 2 k.p.k. kwestionowany przez skarżącego, odnosi się do czynności dokonywanej przez sąd po wydaniu wyroku. W związku z czym nie sposób przyjąć, by czynność następcza – jaką jest uzasadnienie - mogła wpływać na to, co zostało orzeczone wcześniej czyli na treść wyroku. Szczególnie, że kontrola odwoławcza dokonywana przez Sąd odwoławczy służy weryfikacji słuszności orzeczenia, a nie jego uzasadnienia, przy czym kontroli tej dokonuje się poprzez badanie zgodności wyroku z materiałem dowodowym oraz badanie dochowania przez sąd istotnych wymogów proceduralnych.

Uzasadnienie wyroku jest bowiem czynnością wtórną do rozpoznania sprawy, gdyż przeprowadza się ją już po jej zakończeniu. Ponadto uzasadnienie stanowi dokument o charakterze sprawozdawczym, zawierającym przedstawienie wyników narady, z dokładnym wskazaniem, co sąd uznał za udowodnione i jak ocenił dowody, jeśli chodzi o podstawę faktyczną wyroku oraz wyjaśnieniem podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Z tych też względów nawet gdyby stwierdzono niedomogi uzasadnienia, nie mogłyby one z zasady stanowić podstawy do przyjęcia, iż uchybienie art. 424 § 1 lub 2 k.p.k. miało realny wpływ na treść wyroku i musi prowadzić do jego zmiany bądź uchylenia (podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie V KK 229/13). Przy czym stwierdzić należy że w przedmiotowej sprawie, pisemne motywy zaskarżonego wyroku zostały zaprezentowane

w sposób przejrzysty i rzetelny, umożliwiając Sądowi odwoławczemu przeprowadzenie kontroli instancyjnej i poznanie motywów, jakimi Sąd meriti kierował się wydając zaskarżone orzeczenie i jego słusność w konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Niezasadny był również zarzut naruszenia przepisu art. 389 § 1 k.p.k., gdyż wyjaśnienia nieobecnego oskarżonego Ł. Ś. zostały ujawnione – jak wynika z treści protokołu – na rozprawie w dniu 17 stycznia 2022r., w związku z czym nie zachodziła potrzeba ich ponownego ujawniania na rozprawie w dniu 18 marca 2022r., przez co słuszenie Sąd poprzestał na poinformowaniu o tym fakcie oskarżonego Ł. S. na kolejnym terminie rozprawy. Nie doszło więc do sytuacji, aby Sąd ujawnił wyjaśnienia Ł. Ś. w obecności tego oskarżonego, natomiast skoro dowód ten przeprowadzono już na rozprawie w dniu 17 lutego 2022r., Sąd nie miał obowiązku jego powtarzania. Zwłaszcza, że oskarżony Ł. Ś. nie chciał skorzystać z prawa do złożenia dodatkowych wyjaśnień, ani nie chciał odpowiadać na pytania, w związku z czym apelujący nie wykazał skutecznie, jaki wpływ na treść orzeczenia miało to ewentualne uchybienie.

Nie naruszył też Sąd I instancji przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. przy zastosowaniu art. 201 k.p.k. a contrario i art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., a swą decyzję w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego wystarczająco uzasadnił. Zresztą wnioskowana opinia małaby charakter wyłącznie

hipotetyczny, przez co nie mogła mieć w istocie wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Zwłaszcza, że w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 k.p.k. decydujące znaczenie ma ocena organu procesowego, gdyż opinie biegłych ocenia sąd i to sąd decyduje, czy i która z nich jest dla niego zrozumiała i przekonywająca, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności. Jeśli w którejś z powyższych kwestii sąd poweźmie uzasadnione wątpliwości to wówczas sąd decyduje - zgodnie z dyrektywą art. 201 k.p.k. - o wezwaniu tych samych biegłych, skonfrontowaniu biegłych lub o powołaniu innych biegłych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2016 r. sygn. II AKa 13/16).

Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy orzekł też zgodnie z zasadą obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Przepis regulujący tę zasadę ma wszak charakter ogólny i nie reguluje zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określa sposób, w jaki powinny procedować organy prowadzące postępowanie karne, określając jedynie jedną z tzw. dyrektyw ogólnych postępowania. Naruszenie tej zasady ma więc miejsce jedynie wtedy, gdy sąd złamie konkretny przepis procesowy będący jej gwarancją, a tego obrońca oskarżonego w apelacji swej nie zdołał skutecznie wykazać.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary albo

zasadny

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Postępowanie dowodowe było prawidłowe i wyczerpujące. Chybione zarzuty obrońcy oskarżonego, nie mogły skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku ani jego zmianą przez Sąd odwoławczy. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.		
3.2.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Okręg w sposób prawidłowy, a zebrany materiał dowodowy uznać należy za pełny i wyczerpujący. Sąd ten wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Sąd meriti w uzasadnieniu swym wskazał, na jakich dowodach oparł w tej części swe ustalenia, a także, które dowody		

i z jakich przyczyn zakwestionował, a wywody przedstawione w pisemnym uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, znajdują pełną aprobatę Sądu ad quem.

Sąd Apelacyjny w całości odrzucił więc argumenty podnoszone przez obrońcę, mające przekonać Sąd odwoławczy o rzekomym błędzie ustaleń faktycznych, przeciwstawiając im analizę i dokonaną na jej podstawie ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, przedstawioną przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, które w części dotyczącej wszystkich przypisanych oskarżonemu M. K. przestępstw - w pełni zasługują na aprobatę i przez to nie jest celowe ich powtórne przytaczanie zwłaszcza, że ocena Sądu I instancji jest pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., co jednocześnie zwalnia Sąd odwoławczy od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę, odsyłając do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu I instancji.

Niezasadny jest więc podniesiony przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skoro ocena dowodów ujawnionych na rozprawie, a dokonana przez Sąd Okręgowy, nie wykazuje zdaniem Sądu odwoławczego dowolności i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 k.p.k. Jeszcze raz należy podkreślić, że apelacja zarzucająca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest skuteczną tylko wówczas, gdy jej autor wykaże,

że ustalenia dokonane przez sąd orzekający są wbrew wskazaniom wiedzy, zasadom doświadczenia życiowego bądź wyciągnięte z nich wnioski sprzeczne są z prawidłami logicznego rozumowania, względnie wskaże jakie fragmenty poczynionych ustaleń nie znajdują odzwierciedlenia w ujawnionych dowodach albo jakie istotnie dowody zostały pominięte przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego. A tego skarżący nie zdołał uczynić skutecznie.

Nie można więc zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne. Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Swoje stanowisko i podjęte rozstrzygnięcia Sąd meriti bowiem dokładnie przedstawił oraz przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., albowiem sporządzone przez Sąd Okręgowy uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób należyty wyjaśnia podstawy faktyczne orzeczenia wskazując, na fakty i okoliczności, które zostały udowodnione oraz określa dowody, na których oparto przedmiotowe ustalenia, a także wymienia powody, które legły u podstaw częściowego zakwestionowania wyjaśnień oskarżonego M. K., co do okoliczności i przebiegu inkryminowanych zdarzeń oraz roli,

<p>jaką odegrał w każdym z nich ten oskarżony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Chybiony zarzut skarżącego nie dał powodów do zakwestionowania ustaleń faktycznych i oceny co do istoty zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, przez co brak było podstaw do zmiany z tego powodu bądź uchylenia zaskarżonego wyroku. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, nie tylko w zakresie dotyczącym popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, ale także i w zakresie okoliczności determinujących wymiar kary,</p>		

są trafne, przekonywujące i w pełni zasługują na akceptację Sądu odwoławczego. Sąd meriti prawidłowo bowiem dostrzegł i ocenił wszystkie wpływające na wymiar kary okoliczności, a w tym okoliczności związane bezpośrednio z popełnionymi przestępstwami i motywacją działania M. K..

Przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu

art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą łączną orzeczoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo stosowanych dyrektyw wymiaru kary łącznej i „nie chodzi tu o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17.05.2012r., sygn. II AKa 125/12). Podobnie wypowiedział się też Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdzając, że zmiana wysokości orzeczonej kary mogłaby w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Określenie „rażąca” należy odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). Nawet gdyby orzeczona kara

jawiała się sądowi odwoławczemu jako niewspółmierna, więc w badanym przypadku jako zbyt surowa, nie mogłoby to spowodować złagodzenia kary, gdyby ta niewspółmierność nie miała charakteru rażącego (por. wyrok tegoż Sądu z dnia 28.10.2011r., sygn. akt II AKa 216/11). Obydwa cytowane orzeczenia, których treść i istotę w pełni podziela tut. Sąd Apelacyjny, przesądzają o niemożności uznania apelacji obrońcy oskarżonego M. K. za zasadną w zakresie, w jakim skarżący kwestionuje wymiar orzeczonej kary, gdyż apelujący nie wykazał skutecznie, aby orzeczone przez Sąd I instancji kara jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności, była karą rażąco niewspółmierną szczególnie w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości każdego przypisanego mu czynu. Oceny tej nie są w stanie skutecznie zmienić okoliczności wskazane przez obrońcę.

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona wyłącznie wtedy, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy (oskarżonego), ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

Sąd Apelacyjny uznał więc, iż tak określona przez Sąd I instancji wobec oskarżonego M. K. kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także winy oraz okoliczności zdarzenia i spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do tego sprawcy, a także w zakresie

kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadny zarzut skarżącego, nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	

Zarzuty apelacji okazały się niezasadne z przyczyn wskazanych w części 3 uzasadnienia i z tego powodu nie mogły być uwzględnione.

Prawidłowość przeprowadzonego postępowania dowodowego, właściwa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zasadność doboru rodzaju i wysokość orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej, przemawiała za utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, nie tylko bowiem w zakresie dotyczącym wszystkich popełnionych przez oskarżonego przestępstw, ale także i w zakresie okoliczności determinujących wymiar kary, są trafne, przekonywujące i w pełni zasługują na akceptację Sądu odwoławczego. Sąd meriti prawidłowo bowiem dostrzegł i ocenił wszystkie wpływające na wymiar kary okoliczności, a w tym okoliczności związane bezpośrednio z popełnionymi przestępstwami przez M. K.. Jednocześnie Sąd odwoławczy uznał również, że wymierzona oskarżonemu M. K. kara łączna pozbawienia wolności także jest trafna i mieści się w kryteriach wymiaru kary łącznej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje, iż Sąd orzekający należycie rozważył i właściwie ocenił wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz uwzględnił reguły i zasady mające znaczenie przy orzekaniu kary łącznej, toteż wymierzona M. K. - przy zastosowaniu zasady asperacji - kara łączna 5 lat pozbawienia wolności, cech rażącej surowości w żadnym razie nie nosi, albowiem Sąd meriti miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona wyłącznie wtedy, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy (oskarżonego), ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

Sąd Apelacyjny uznał więc, iż tak określone przez Sąd I instancji wobec oskarżonego kary za poszczególne przestępstwa oraz orzeczona wobec M. K. kara łączna, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także winy oraz okoliczności zdarzeń i spełnią cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do tego sprawcy, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przy tej okazji, należy też w tym miejscu przypomnieć, iż stopień szczegółowości rozważań Sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny

dokonanej przez Sąd I instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas Sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał za wystarczające wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, odsyłając do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Jakkolwiek jest rzeczą oczywistą, iż na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu, albowiem w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów, w związku z czym szczegółowe odnoszenie się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, byłoby jedynie zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014r. sygn. II KK 180/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r. sygn. III KK 381/08 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., sygn. III KK 120/07 z dnia 2 sierpnia 2006 r., sygn. II KK 238/05). Skoro w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji sporządził uzasadnienie swego wyroku w taki sposób, iż w pełni odpowiada wymogom z art. 424 § 1 k.p.k., nadto zawiera ono pełną i rzetelną ocenę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, to Sąd Apelacyjny nie ma potrzeby jeszcze bardziej szczegółowego, niż to uczynił, odnoszenia się do poszczególnych zarzutów apelacji.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

pkt 2	Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego i wymiar orzeczonej kary, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono go z obowiązku zapłaty kosztów sądowych
-------	--

7. PODPIS
SSA Rafał Doros SSA Gwidon Jaworski SSA Grzegorz Wątroba

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana